

[Ministeren for Grønland.]

at udskyde lovforslagets gennemførelse, indtil landsrådet på ny havde overvejet problemerne netop i lys af de forhandlinger, der fandt sted her i folketinget for et år siden.

For landsrådet har det på samme måde, som det netop kom til udtryk her i tinget, være noget centralt, at man nu åbner adgang for tilførsler til de nye produktionsanlæg også fra danske statsborgere, der ikke har fast bopæl i Grønland, i første række fordi det, som det navnlig er fremhævet fra hr. Froms side, betyder den højere udnyttelsesgrad af industrianlæggene, som er en forudsætning for bedre indhandlingspriser og dermed højere aflønning — altså alt i alt er til gavn for hele befolkningen.

På den anden side vil jeg gerne sige i anledning af de bemærkninger, hr. From gjorde, at af hensyn til det traditionelle grønlandske erhverv — jeg tænker også her på fangerne — er det sikkert nødvendigt i en årrække at have visse begrænsninger, når man nu giver grønt lys for alle danske statsborgere til at drive erhverv både til lands og til søs. Netop af disse grunde er det nødvendigt at have de også af hr. From nævnte overgangsregler. Med hensyn til, i hvilken udstrækning der bliver tale herom, tror jeg, det vil være hensigtsmæssigt, at man ikke binder sig for stærkt og ikke lægger det i for faste rammer ved f. eks. i lovteksten at fastsætte de bestemmelser, som hr. From omtalte. Der kan være tale om lokale områder, der kan være tale om stærkt skiftende fangstemner og -områder, og derfor må reguleringen ske i takt med det praktiske liv gennem bekendtgørelser, der udarbejdes og forelægges, og naturligvis i første række på baggrund af de ønsker, synspunkter og den praktiske faglige erfaring, som fangere og fiskere har på dette område; man må have mulighed for at lempe på disse regler i takt med erhvervenes udvikling i Grønland. Det er ikke hensigten at fastsætte flere begrænsninger end strengt nødvendigt, og jeg tror ikke, man kan løse spørgsmålet uden disse bemyndigelser. Jeg tror, det vil gøre det meget vanskeligt, hvis man vil finde frem til retningslinjer, som man kan lovfæste, idet man dermed skal over folketinget,

hver gang man skal lempe på disse regler. Jeg tror altså ikke, man kan løse problemet uden bemyndigelser, som må give hjemmel hertil. Men jeg vil da gerne i et kommende udvalg drøfte disse spørgsmål, og jeg vil også gerne gennemgå de af hr. From nævnte, for ham ubehagelige bestemmelser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter den givne henstilling foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov for Grønland om indførselsafgifter m. v.

(Lovforslaget (nr. 116) findes i tillæg B. sp. 1093, fremsættelsen i tidenden sp. 1913).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Egon Jensen: De stigende offentlige udgifter skaber stadig dækningsproblemer; jo flere opgaver det offentlige påtager sig, des større bliver kravet til finansiel dækning. Det gælder ikke bare hernede, men også i Grønland. Vi kender jo de måder, hvorpå vi hernede kan skaffe dækning, og medens vi i øjeblikket diskuterer en mere utraditionel eller måske nærmere mere rationel og neutral form for forbrugsbeskatning, nemlig moms, så er man i Grønland ikke nået dertil, at noget sådant ville være formålstjenligt eller rimeligt. Når hertil føjes, at man i Grønland ikke på samme måde som her har en personbeskatning, som kunne tage en del af forhøjelsen, bliver der kun tilbage de traditionelle punktskatter, som for Grønlands vedkommende kaldes indførselsafgifter.

Når den grønlandske landskasse skal dække udgifter til f. eks. kommunale veianlæg, vandforsyningsanlæg, fangsthytter,